

OKTOBER 1960 HÄFTE 8

Social- medicinsk tidskrift

TRETTIOSJUNDE ÅRGÅNGEN

CP-vårdens organisation

Under senare år har ett stort socialmedicinskt intresse, mycken offervilja och ett ingående studium för åstadkommande av bästa möjliga sjukvårdsorganisation inriktats på de s. k. CP-barnen. Det gäller en grupp barn som till följd av skada före, under eller kort efter förlossningen är dömda att leva ett liv i invaliditet. En statlig utredning av en rad experter under ledning av generaldirektör Arthur Engel har slutförts och i allmänhet vunnit stort erkännande. Redogörelse för utredningens innehåll meddelas i detta nummer av en välkänd barnläkare. Remissinstansernas mening om utredningen har numera överlämnats till inrikesdepartementet. En betydande aktivering ifråga om barnens omhändertagande har redan tidigare skett. Förutsättningar saknas emellertid för att på ett riksomfattande plan genomföra bästa möjliga vård. En rationell samordning har emellertid kommit till stånd mellan det nyväckta intresset hos allmänheten för dessa barninvalider och samhällets gensvar avseende garanti om nödiga resurser på längre sikt.

Barnläkarna måste betraktas som sakkunniga framför alla andra när det gäller dessa barn och

deras lyten. Några av de synpunkter som framkommit vid barnläkarförbundets och barnpsykiatriska föreningens bedömning av förslagen förtjänar framhållas.

Läkarna konstaterar att antalet CP-barn för närvarande sannolikt står i överensstämmelse med utredningens uppgifter. Antagandet gäller ett frekvenstal på omkring 1,6—1,7 promille av befolkningen ehuru dock vissa utredningar antyder ett större antal. Frekvens- och behovsprognosen med hänsyn till vårdorganisationen påverkas av det förhållandet att en intensifierad övervakning av de nyfödda kommer att avslöja allt flera fall som tidigare kunnat passera och förbli dolda. Den moderna behandlingen av för tidigt födda ger ökade möjligheter för dessa barn att överleva, varigenom tyvärr också ökade spastikersiffror kan förväntas. Föräldraintresset för dessa fall har ökat ofantligt med den aktualisering som CP-frågan fått, varför en starkt tilltagande konsultationsfrekvens hos läkare vid minsta tecken på avvikelser från det normala gör sig gällande. Det kan därför anses mera troligt att frekvenssiffran framdeles kommer att ligga vid

2 promille om såväl normalbegåvade som mentalt underutvecklade barn medräknas.

Barnläkarna diskuterar vidare utbildningsförslagen och påpekar att dessa frågor ej blivit fullständigt lösta av utredarna. Barnpsykiatrikerna beklagar att utredningsuppdraget icke kommit att omfatta de efterblivna, som utgör 50 % av CP-klientelet. Dessa barn hänvisas till det omhändertagande som eljest bjödes de psykiskt efterblivna av samhället. Tillräcklig kapacitet står dock ej till förfogande inom den gällande organisationen, vilket måste betänkas.

En fråga av stort intresse när det gäller planläggningen för CP-barnen är personalbehovet. Det blir sannolikt mycket svårt att förse institutionerna med kvalificerade specialister av olika slag, läkarpersonalen behöver vid dessa avdelningar förstärkas med speciellt utbildade, särskilda kuratorer krävs för detta svåra område etc. Läkarna efterlyser också klarhet beträffande tillgången på nattpersonal och sjukvårdsbiträden, personalgrupper av största betydelse för den tålmodsprövande omvårdnad som måste gälla för detta klientel. Barnläkarna betonar emellertid sin tacksamhet för utredningens förslag. Planen ger en god grund och klara linjer för framtiden. Möjligen kan geografiska, demografiska och andra förhållanden ge anledning till variationer vid genomförandet men detta förminskar icke det värdefulla resultatet av CP-utredningen.

Stora rubriker

om mord, rån och våldtäkter kännetecknar för närvarande den löpande brottsjournalistiken i dagspressen. Ännu större reportageutrymme skulle sannolikt bjudas i spalterna om inte skandalkrönikan från FN och Kongo just nu bjöd på så sensationellt stoff. Pressens män kan knappast falla tillbaka på någon helig regel för nyhetsförmedling som motiv för detaljerade redogörelser om våldsmentalitetens svåraste yttringar. Det torde inte kunna förnekas att farliga psykologiska effekter därigenom kan bli följderna och socialt nödvändiga hämningar uppluckras inom ett klientel, som redan förut är ömtåligt nog. Emellanåt återkommande försäkringar om att pressen och officiell nyhetsförmedling för övrigt inser och accepterar sitt moraliska ansvar i dessa sammanhang har alltför många gånger tyvärr visat sig vara värdelösa. Det ser ut som om tidsningsreportage och rubriksättning strävar efter att svara upp mot den tilltagande förvildning som kännetecknas av våldsbrotten. Man kunde ha rätt att vänta sig motsatsen. Det finns all anledning för de ansvariga inom pressen att närma sig besinna denna sak och sätta stopp för den urartning av rubriksättning och brottsreportage som kan iakttagas och som för vanliga hyggliga läsare ter sig alltmer motbjudande.

Meddela oss om Er prenumeration för 1961 redan nu. Det underlättar vårt arbete.

<i>Prenumerationspris:</i>	Helår	20: —
	Halvår	10: —
	"Kollektivprenumeration" (minst 25 ex.)	16: 50
	Studentprenumeration	10: —

SOCIALMEDICINSK TIDSKRIFT

Villagatan 5, Stockholm Ö Postgiro 11 79 Telefon 23 00 50